

POSTANOWIENIE

Dnia 22 września 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska

w sprawie z powództwa E. D.
przeciwko Zespołowi Szkół Publicznych w K.
o przywrócenie do pracy,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 22 września 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki od postanowienia Sądu Okręgowego - Sądu
Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w S.
z dnia 31 lipca 2015 r., sygn. akt VI Pz (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Powódka E. D. wniosła pozew przeciwko Zespołowi Szkół Publicznych w K., wnosząc o przywrócenie do pracy w związku z bezzasadnym wypowiedzeniem umowy o pracę, dokonany 28 maja 2013 r.

Sąd Rejonowy w G. postanowieniem z dnia 29 kwietnia 2015 r. odrzucił pozew, wskazując w uzasadnieniu, że prawomocnym wyrokiem z dnia 30 września 2014 r., wydanym w sprawie IV P (...), toczącej się między tymi samymi stronami, Sąd Rejonowy w G. orzekł o odwołaniu powódki od przedmiotowego wypowiedzenia umowy o pracę, w tym o jej roszczeniu dotyczącym przywrócenia do pracy. W sprawie tej Sąd Rejonowy uznał, że przywrócenie powódki do pracy jest niemożliwe i w konsekwencji, na mocy art. 45 § 2 k.p. zasądził na jej rzecz

odszkodowanie. Zaszła zatem powaga rzeczy osądzonej, czego skutkiem musiało być odrzucenie pozwu po myśli art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c.

Sąd Apelacyjny w (...) postanowieniem z dnia 31 lipca 2015 r. oddalił zażalenie powódki na postanowienie Sądu pierwszej instancji.

Powódka wywiodła skargę kasacyjną od postanowienia Sądu drugiej instancji i opierając ją na podstawie naruszenia prawa procesowego, tj. art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. i art. 325 k.p.c., wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia oraz poprzedzającego go postanowienia Sądu Rejonowego i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do rozpoznania.

W skardze kasacyjnej zawarty jest wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania z uwagi na „w/w naruszenia prawa procesowego”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Rozpoznanie skargi następuje bowiem tylko z przyczyn kwalifikowanych, wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Za prawidłową motywację wniosku nie można zatem uznać powtórzenia ogólnych sformułowań ustawy przewidujących okoliczności uzasadniające przyjęcie przez Sąd Najwyższy skargi kasacyjnej do rozpoznania. Tym bardziej nie uzasadnia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołanie się przez skarżącego na jakiekolwiek okoliczności, które w jego ocenie uzasadniają przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W świetle powyższego stwierdzić należy, że skarżąca nie wykazała potrzeby rozpoznania jej skargi. Powołanie się „na w/w naruszenia prawa procesowego” nie należy bowiem do żadnej z przesłanek wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. warunkujących przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Jeżeli przesłanką wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest twierdzenie skarżącego, iż skarga jest oczywiście uzasadniona, powinien on w uzasadnieniu wniosku zawrzeć wywód prawny wskazujący, w czym wyraża się ta „oczywistość” i przedstawić argumenty na poparcie tego twierdzenia. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi w niniejszej sprawie do rozpoznania nie zawiera zaś żadnych argumentów na poparcie twierdzenia o jej oczywistej zasadności, zwłaszcza biorąc pod uwagę, że rozpoznanie skargi kasacyjnej następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych, gdyż tylko one decydują o wyniku „przedsądu”. Powołanie się na przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje zatem skarżącego do przedstawienia wyводу prawnego, uzasadniającego jego pogląd, że skarga jest oczywiście uzasadniona, przy czym, o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274). Nie spełnia tego wymagania stwierdzenie zawarte we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania o „w/w naruszeniu prawa procesowego”. Stanowi to w istocie odwołanie się do podstaw skargi, które nie podlegają badaniu na tym etapie postępowania przed Sądem Najwyższym. Wobec tego, o tym, że skarga jest oczywiście uzasadniona nie może decydować argumentacja zawarta w uzasadnieniu jej podstaw, co oznacza, że skarżąca nie uzasadniła swojego wniosku o przyjęcie do rozpoznania skargi z uwagi na występowanie tej przesłanki „przedsądu”.

Niezależnie od tego, wskazać trzeba, że roszczenia alternatywne z art. 45 § 1 k.p. wynikają z jednego stosunku prawnego i zdarzenia (wypowiedzenia umowy o pracę). Uwzględnienie jednego roszczenia wyklucza jednoczesne uwzględnienie drugiego. Zasądzenie jednego likwiduje dług (zobowiązanie) pracodawcy co do

innego roszczenia z art. 45 § 1 k.p. W założeniu spór wynikły z wypowiedzenia umowy o pracę winien zakończyć się w jednym postępowaniu, przy tym samym stanie faktycznym. Alternatywne roszczenia przywrócenia do pracy i wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy albo odszkodowania z art. 45 § 1 k.p. wynikają z bezprawności lub niezasadności tego samego wypowiedzenia, obejmują więc ten sam przedmiot rozstrzygnięcia. Uwzględnienie więc w wyroku jednego roszczenia likwiduje spór jednocześnie co do drugiego roszczenia alternatywnego, nawet gdy sentencja nie zawiera orzeczenia oddalającego drugie roszczenie (por. uchwałę Sądu Najwyższego z 25 lutego 1999 r., III ZP 34/98, OSNAPiUS 2000 nr 2, poz. 44, a także postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2008 r., II PK 319/07, OSNP 2009 nr 21-22, poz. 286). Inaczej rzecz ujmując, wyrok zasądzający na rzecz pracownika odszkodowanie za nieuzasadnione czy niezgodne z prawem wypowiedzenie umowy o pracę obejmuje powagą rzeczy osądzonej (art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c.) również roszczenie o przywrócenie do pracy, nawet jeżeli w sentencji orzeczenia nie oddalono powództwa w tym zakresie.

Skarżąca nie zdołała więc wykazać, że zachodzi potrzeba rozpoznania jej skargi przez Sąd Najwyższy, wobec czego z mocy art. 398⁹ § 2 k.p.c. należało postanowić jak w sentencji.